

teresse og Værdi for mig, og jeg ser ikke nogen Anledning til at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse derfor, men dersom man tror, at det er rigtigt at bane Veien for en mulig Forandring i Anskuelse i saa Henseende ved ligesom at vænne den offentlige Mening til Ligbrænding, til at se Ligbrænding og høre den omtalt som et Næromstændighed, der forekommer i det daglige Liv, tror jeg, at man ikke naar Maalet, dersom de forskellige Trossamfund stille sig til det paa den Maade, som de hidtil have gjort.

A. Gold: Naar jeg, som jeg agter at gjøre, stemmer for Henvisning af dette Andragende, gjør jeg det slet ikke — i en vis Forstand da — hverken af Hensyn til det, som kunde fremsættes fra Sundhedens Side eller fra den religiøse Side. Det er for mig et rent personligt Spørgsmaal, et rent Frihedskrav, og jeg agter ved enhver Leilighed at stemme for Fremskridt, hvor det ikke træder Andres Ret for nær. Jeg har ikke den Erfaring, at fordi man giver Indrømmelser paa forskjellige Omraader, som er begyndt maat, fremkalder nogensomhelst Fare for Samfundet. Det er en Tale, som desværre altid kommer frem: naar der fremsættes Forslag til Fremskridt, saa vil Folk gjerne ligesom holde deres beskyttende Haand over Samfundet og tro, at nu er hele Samfundet i Fare. Jeg er imidlertid glad ved, at denne Tanke ikke gjør sig gjældende her i Folkethinget, og det har været mig uendelig tilfredsstillende at høre Udtalelser fra forskjellige Rigsdagsmænd, specielt Udtalelserne fra den høitærede Kultusminister, som jo rigtignok, som alt er fremhævet, idag er kommen fuldstændig i Modstrid med, hvad han ellers pleiede at udtale, thi som Regel vil han jo ikke tage Hensyn til Folkstemningen, men idag synes denne at være den ene gjældende Regel for ham. Men, som sagt, jeg vil stemme for Henvisningen af dette Andragende, fordi jeg betragter det som et rent personligt Krav. Jeg tror, at Tiden nu er kommen til, at vi slet ikke behøve Folk til at være Formyndere i den ene eller den anden Retning, og jeg kan paa ingen mulig Maade være med til at lægge nogen Hindring i Veien, hvad enten Folk ønske at begraves paa den ene eller den anden Maade. Det er Noget, som jeg synes, man maa komme bort fra. Jeg kan heller ikke indse, at Følgen af, at vi vedtage en Henvisning af dette Andragende, absolut skulde være, at vi i Fremtiden, skulde blive tvungne til at give en Lov for Indførelsen af Ligbrændingen i sin Almindelighed. Efter- som der er hengaaet saa mange Hundrede Aar, hvor man har brugt den almindelige

Begravelse, og Meningerne endnu staa delte med Hensyn til Spørgsmaalet om, om denne virkelig er skadelig, kan jeg neppe tro, at vi nogenstunde skulde komme dertil, at vi skulde blive tvungne til at stemme for at brænde alle Dig. Jeg tænker, at dersom det Tidspunkt skulde komme i en nær Fremtid, vilde man paa ingen mulig Maade gaa ind derpaa. Men vi have jo saamange Beviser paa, at en Ting har sin gode og gavnlige Indflydelse, selv naar den begynder i det Smaa. De Herrer vide jo meget godt, at dengang der f. Ex. var Tale om et lille Fremskridt paa det religiøse Omraade, stillede man sig ligeledes paa samme Stade. Man sagde: det er Begyndelsen til Folketikkens Afstafelse. Jeg har ikke mærket Noget dertil. Der var dengang ikke saa Mange, der gjorde Krav paa denne Frihed, som der nu er Medlemmer i Ligbrændingsforeningen, der kræve at have Lov til at blive brændte, naar de ønske det. Jeg tror imidlertid slet ikke, at der, fordi man giver Folk en Ret, som de ere berettigede til, deraf skulde følge nogen saa forfærdelig Omvæltning. Jeg for mit Vedkommende bryder mig altsaa slet ikke om den religiøse Side af denne Sag eller om Hensynet til Sundheden. For mig dreier det sig om en Frihed, som jeg tror, at enhver Mand har Ret til at kræve, og som jeg vilde betragte det som meget uheldigt, om der skulde lægges nogen Hindring i Veien for, og jeg kan egentlig slutte mig til det ærede Medlem, som udtalte, at det havde været heldigt, om man havde bygget en Dør og set, hvor langt den Myndighed egentlig strækker sig, der vil herske over Mennekets Giendom; thi jeg tror dog, at er jeg berettiget til — og det er jeg vel endnu, og det er vel Enhver — at drage Omsorg for min egen Sjæl, skal jeg ogsaa have Lov til at sørge for, naar jeg ikke kommer i Strid med Andres Ret, hvorledes mit dødelige Vælgeme skal fortæres, om det skal kommes i Jorden eller brændes. Jeg skal stemme for Indstillingen som et rent praktisk Frihedskrav, der altid bør imødekomes, og jeg haaber, at det vil vise sig, at denne Stemning er fuldt gjældende her i Folkethinget idag.

Berg: Jeg vil slutte mig til den ærede sidste Taler med nogle videregaende Bemærkninger i samme Retning. Det har nemlig været mig paafaldende, hvor nøie de høitærede Ministre her i deres Argumentation have truffet den samme Betragtning, som man altid møder fra Reaktions Side mod Fremskridt. Men stiller en Bussmand frem om de følger og Farer, et vist begrændset